

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ'Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Α! μὴ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε, ψιθύρισε ἡ Μηλιά. Δὲν μπορῶ... Πέστε μου ὅπως παλιὸν ἔχω τὴν ἄδεια νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ σᾶς ὑπηρετῶ καὶ νὰ σᾶς περιποιῶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... Ἀλήθεια, λοιπὸν, δὲν σᾶς δίνω ἄραυ;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Μηλιά... ἀπάντησε κατασυγκινημένος ὁ κ. Ντουμάν. Πίστεψε ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ - πολὺ, ἂν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ... Τώρα εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Πολύ!...

— Καὶ θὰ γίνῃς γρήγορα καλά;

— Βεβαίωτατα! Τώρα πειὰ εἶμαι τόσο εὐτυχής!...

Καὶ πραγματικὰ, ἓνα χαμόγελο μεγάλης εὐτυχίας ἔλαμπε στο πρόσωπο τῆς ὀρφανῆς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ὁ Γιαννάκης, πού ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Δόξα σοι ὁ Θεός πού σε βλέπω καὶ μιὰ φορά χαρούμενη!... Μὰ τί συνέβη;

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ξεχνώντας τὴν παρουσία τοῦ κυρίου του, ἔκανε μιὰ τοῦμπα, γιατί δὲν ἤξερε μὲ ἄλλο, πῶς ἐκφραστικὸ τρόπο, νὰ φανερώσῃ τὴ χαρὰ του.

— Σούτ!... Ἦσυχία! εἶπε ὁ

κ. Ντουμάν. Κάθησε φρόνιμα Γιαννάκη, γιατί ἡ ἀδελφή σου δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ... Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω... Τί καλά ἔτσι, πού εἶμαστε ὅλοι εὐχαριστημένοι!...

Καὶ ὁ κ. Ντουμάν κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου τὸν περίμενε ὁ οἰκοδιδάσκαλος, στὸν ὅποιο τὰ διηγήθηκε ὅλα.

— "Α! χαίρω πολὺ, χαίρω πάρα πολὺ! φώναξε ὁ κ. Γκαζι... Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ θα μού ἔλειπε κάτι, ἂν ἐφευγαν ἀπὸ τὴν ἑπαυλι..."

— Εἶνε ὅμως φανερὸ πῶς κάποιος ἐπεχείρησε νὰ τὰ διώξῃ μὲ τρόπο ἀπ' τὴ Λάνδη. Λέτε νὰ εἶνε ὁ Ἰούλιος;

— "Ὁχι, ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω. Ὁ Ἰούλιος δὲν εἶνε τόσο κακός... Ἐγώ σ' ἀγαπᾶμι μὴ νὰ εἶνε, μὰ κακὸς ὄχι..."

— Τότε λοιπὸν ποιὸς νὰ εἶνε;

— Δὲν ξέρω.

— "Ὁχι, φίλτατέ μου! Ξέρεις, μὰ δὲν θέλεις νὰ πῆς... Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σᾶς βεβαίω!...

— Μήπως εἶνε ἡ νύφη μου;... "Α!... "Αν εἶν' αὐτὴ ἔκανε πολὺ... πολὺ ἄσχημα... Ἦθελα μόνο νὰ εἶμαι βέβαιος, γιὰ νὰ..."

— Πρέπει νὰ πιστέψετε, κύριε Ντουμάν, τὸν διέκοψε ὁ κ. Γκαζι, ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερο ν' ἀγνοῇ κανεὶς τὸ κακό... Ἡ κυρία Ντουμάν ἦταν σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸν ὅποιον ἀγαπούσατε τόσο πολὺ... Μπορεῖτε λοιπὸν, μὲ μιὰ λέξι πού θὰ τῆς πῆτε, νὰ τὴν κάνετε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ ἐμάθατε ὅλα... Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετὸ, ὥστε ἂν τὸ ἔκανε, νὰ μὴ το ἐπαναλάβῃ! "Ἐπειτα ἐμεῖς οἱ δυὸ, θὰ προσέχουμε τὰ παιδιά καὶ θὰ τ' ἀπομακρύνουμε ἀπὸ κάθε κίνδυνο..."

— Τί καλὸς πού εἶσαι, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα! Δόσε μου τὸ χέρι σου! Ἐσο πάντοτε ἔχεις δίκην...

* * *

Γιὰ τὴ Μηλιά, τὸ καλύτερο γιαντρίκι ἦταν ἡ ἐπίσκεψις πού τῆς εἶχε κάνει ὁ κύριός της. Ἀμέσως τὰ μάγουλά της ξαναπῆραν τὸ ὠραῖο ῥόδινο χρῶμα τους, κι' ὅταν τὸ θράδυ κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη, γιὰ τὴ συνηθισμένη της ἀνάγνωσι, ἐκύτταζε τόσο γλυκὰ τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ βιβλία, ὥστε νόμιζες ὅτι τὰ χάιδε με τὸ βλέμμα της.

Ἐτσι ἐξακολούθησαν καὶ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Γκαζι κα-

θε μέρα, μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μηλιά εἶχε πειὰ καταλάβει καλά ὅτι ὁ δάσκαλός της τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἤθελε μὲ τὴν ἐπιμέλειά της νὰ τοῦ δείχνῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της. Ἡ ζωγραφικὴ ἦταν πειὰ γι' αὐτὴν τὸ πῶς εὐχάριστο μάθημα. Ὅτι ἔβλεπε μπροστά της, ἄνθη, φρούτα, δέντρα, τοποθεσίες, ὅλα τὰ ἀντέγραφε μὲ πολλὴ τέχνη. Ἐπειτα, σιγά-σιγά, δοκίμασε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ χωρὶς μοντέλλο, μὲ τὴ φαντασία της ἢ μὲ τὴ μνήμη της.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης καταγινότανε νὰ λύσῃ ἓνα πρόβλημα, ἡ Μηλιά πῆρε μιὰ ψιλὴ πέννα καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ ἓνα πράγμα παράξενο.

— Μπᾶ! φώναξε τότε ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος, καθὼς φαίνεται, δὲν πρόσεχε μόνο στὸ πρόβλημά του. Μπᾶ! καλὲ, αὐτὸ εἶνε τὸ κουτί μὲ τὰ τετράδια!

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ κ. Γκαζι, καὶ ἀπὸ περιέργεια πῆρε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὸ χαρτί πού ζωγράφιζε ἡ Μηλιά.

Μὰ μόλις τὸ κύτταξε, χλώμιασε τόσο πολὺ, ὥστε ἡ Μηλιά φοβήθηκε.

— Μὰ τί ἔχετε; Εἶσθε ἄρρωστος, κύριε; ρώτησε.

— Μὰ πού τὸ εἶδατε αὐτὸ τὸ κουτί; εἶπε ὁ παιδαγωγός, χωρὶς ν' ἀπάντησῃ στὴν ἐρώτησί της.

— Εἶνε δικό μας... Τὸ βρήκαμε στὸ Μεγάλο Βράχο, εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τί εἶχε μέσα;

— Πετράδια κάθε λογῆς. Ἀσπρά, πράσινα, κόκκινα... καὶ ἑκατὸν εἴκοσι χοντρά μαργαριτάρια... Ἀλήθεια, Μηλιά;... Ἡ Μηλιά τὰ μέτρησε μὴ της καὶ ξέρει...

— Ναι... Εἶχε καὶ πενήντα πετράδια κόκκινα, ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι.

— Καί..."

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ὁ κ. Γκαζι ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ πορτοφόλι μὲ κλειδαριά, τράβηξε ἀπὸ μέσα ἓνα χαρτί κιτρινωμένο, διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ εἶπε:

— Θὰ εἶχε ἀκόμα ἐνενηντα σμαράγδια πράσινα καὶ ἑκατὸ ζαφείρια.

— Τί χρῶμα ἔχουν τὰ ζαφείρια; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Γαλάζια.

— "Α! ναί. Θυμᾶσαι, Μη-

λιά; Ἐκεῖνα πού ἔμοιαζαν μὲ τὰ μάτια σου.

— Καί... νά! Αὐτὸ εἶνε τὸ κουτί, εἶπε ὁ κ. Γκαζι καὶ ἐξείπλωσε τὸ κιτρινωμένο χαρτί.

— "Α! Τὸ κουτί μας! φώναξαν συγχρόνως καὶ τὰ δυὸ παιδιά.

Πραγματικὰ, ἂν συνέκρινε κανεὶς τὸ σχέδιο πού ἔδειχνε ὁ κ. Γκαζι, μὲ ἐκεῖνο πού εἶχε κάνει ἡ Μηλιά, θὰ ἔβλεπε ὅτι καὶ τὰ δυὸ παρίσταναν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ ὑπάρχουν δύο κοσμηματοθήκες μὲ τὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ τὰ ἴδια στολίδια, τόσο ὅμοιες σὲ ὅλα τέλοσπάντων!

— Καὶ πού τὸν βρήκατε αὐτὸ τὸ θησαυρὸ; ρώτησε ὁ κ. Γκαζι.

— Στὸ Μεγάλο Βράχο, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ Γιαννάκης, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά. Ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ ἦταν χωμένος ἐκεῖ μέσα! Γιατί, ξέρετε, βρήκαμε τὸ κουτί σκουριασμένο, λερωμένο, σὲ ἀθλία κατάσταση...

— Καὶ πῶς δὲν τὸ εἶδε κανένας ἄλλος, πρὶν ἀπὸ σᾶς;

— Δὲν τὸ εἶδε κανένας, γιατί, πρὶν ἀπὸ μᾶς, δὲν μπῆκε κανεὶς στὸ Μεγάλο Βράχο! ἀποκρίθηκε ὑπερήφανα ὁ Γιαννάκης. Καὶ στοιχηματίζω μάλιστα μιὰ μπομπονιέρα γεμάτη γλυκὰ, πῶς ἂν τύχῃ νὰ πᾶμε ἐκεῖ μαζί, ἔσεῖς μόνος σας,

δέν θά θρῆτε ποτὲ τὴν τρύπα.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, πού τολμῶ νὰ σᾶς ρωτήσω, εἶπε ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἡ Μηλιά κατακόκκινη. Εἶμαι ὁμως πολὺ περιέργη νὰ μάθω πῶς ἔτυχε νὰ ἔχετε σεις αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ τίνος εἶνε τὸ ὠραῖο κουτὶ μὲ τάπετράδια;

— Πρὶν σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, σταθῆτε πρῶτα νὰ φωνάξουμε τὸν κύριο Ντουμάν, εἶπε ὁ κ. Γκαζί. Πρέπει νὰ μάθῃ κι' αὐτὸς τὴν περιέργη αὐτῆ ἱστορία. Τρέξε, Γιαννάκη, νὰ τὸν παρακαλέσης νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Γιαννάκης δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν. "Ε-τρέξε, κατέθηκε, καὶ σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ἀκούστηκε πάλι στὴ σκάλα τὸ τρελλό του τρέξιμο, μαζὺ μὲ τὸ θαρὺ θῆμα τοῦ κ. Ντουμάν.

— Ὅριστε, κύριε! Περάστε! εἶπε ἀνοίγοντας διάπλατα τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μπῆ ὁ κύριός του.

— Μὰ τί συμβαίνει πάλι, φίλτατε Ἀνδρέα; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν. Ὁ Γιαννάκης μοῦ διηγήθηκε ἕνα σωστὸ παραμῦθι τῆς Χαλιμάς... γιὰ ἕνα θησαυρό... γιὰ μιὰ κρύπτη... γιὰ δυὸ σχέδια... Τίποτα ὁμως δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω...

— Ναί! Πρόκειται ἀκριβῶς γι' αὐτὰ τὰ δυὸ σχέδια, εἶπε ὁ δάσκαλος, καὶ ἔδειξε στὸν κύριο Ντουμάν τὸ δικό του κι' ἐκεῖνο πού εἶχε ζωγραφίσει ἡ Μηλιά.

— "Α! εἶνε πολὺ περίεργο αὐτὸ τὸ κιβώτιο... Αὐτὰ τὰ φειδία πού σχηματίζουν τὰ τέσσαρα ποδιάρια... Αὐτοὶ οἱ θάμνοι μὲ τὰ λουλουδάκια... Τί λεπτά, τί ὠμορφα πού εἶνε ὅλα!... Ποιὸς τὰ ζωγράφισε;

— Τὸ δικό μου τὸ ἔχει ζωγραφίσει ἕνας προπάππος μου, ὁ ὁποῖος συνώδευσε τὸν Λαφαγιέτ στὴν Ἀμερική. Δὲν ξέρω σὲ ποιά ἐκδρομὴ ἀνακάλυψε αὐτὸ τὸ κιβώτιο, τὸ ὁποῖο πρέπει ν' ἀνῆκε στοὺς πάληρους πολεμιστὰς, τοὺς ὁποίους κατετρόπωσε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος... Ἀφοῦ ζήτησε ἐπίμονα νὰ θρῆ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ θησαυροῦ (μάταια ὁμως, γιὰτὶ δὲν τὸ κατάρθωσε) ὁ προσπάππος μου αὐτὸς, ἔγραψε στὸ τέλος στὴ γυναῖκα του ὅτι ἔκανε τὴν τύχη του καὶ τῆς ἔστειλε τὸ σχέδιο τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἀκριβῆ κατάλογο τῶν πολυτίμων λίθων τοὺς ὁποίους περιεῖχε.

Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του τῆς ἔγραψε: «Φεύγω μὲ τὸν «Ἀστρολάθος». Θὰ ἰδωθοῦμε πολὺ γρήγορα». Φαντάζεσθε τῶρα μὲ τί ἀνυπομονησία περίμενε ἡ προμάμμη μου τὸν ἀντρα της μὲ τὸ θησαυρό... Μὰ ἀπὸ τότε, οὔτε ὁ «Ἀστρολάθος» φάνηκε πειὰ πουθενά, οὔτε οἱ ἐπιβάτες του...

»Φαίνεται, ἐξακολούθησε ὁ κ. Γκαζί, ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ναυάγησε αὐτανδρο, ἀλλὰ πού καὶ πῶς, κανεὶς δὲν ξέρει. Καὶ ἡ προμάμμη μου περίμενε, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα, ὡς ὅτου γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική ὁ Λαφαγιέτ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι της προσωπικῶς καὶ τῆς εἶπε ὅτι ὁ «Ἀστρολάθος» χάθηκε. Τὸν εἶδαν, τῆς εἶπε, πού πέρασε τὶς ἀκτὲς τῆς Βρετάνης, μὰ ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πουθενά.

— "Α! φώναξε τότε ὁ Γιαννάκης. Τὸ εἶδα ἐγὼ τὸ πλοῖο πού θούλιαξε! Μᾶς ἔστειλε μάλιστα ἕνα σωρὸ πράγματα: γαλέττες, θούτυρο, φορέματα...

— Σιωπῆ, Γιαννάκη! τοῦ εἶπε ἡ Μηλιά αὐστηρά. Πῶς τόλμησες νὰ διακόψης τὸν κ. Γκαζί;

— Δὲν τόκανα γιὰ κακὸ, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός. "Ἦθελα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν προπάππο του...

— Ὁ σκοπός σου, πράγματι, ἦταν καλός, Γιαννάκη! ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος. Ὁ «Ἀστρολάθος» ὁμως πού σᾶς λέω, ναυάγησε στὰ 1766 καὶ τώρα ἔχουμε 1890. Ἐννοεῖς λοιπὸν πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ εἶδες τὸ ναυάγιο αὐτὸ, στὸ ὁποῖο χάθηκε ὁ προσπάππος μου!

— Καὶ ὁμως τὸ κουτὶ πού θρήκαμε, δὲν μ.ορεῖ παρά νὰ εἶνε τοῦ προσπάππου σας... Καὶ γιὰ νὰ εἶνε δικό του, θὰ πῆ ὅτι ἦταν μέσα στὸ πλοῖο πού θούλιαξε... κι' ἐπειδὴ ἐμεῖς εἶδαμε νὰ θουλιάζῃ ἕνα πλοῖο, πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ ἴδιο... Δὲν εἶν' ἔτσι, Μηλιά;

Καὶ ὁ μικρός τὰ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ μ' ἕνα ὕφος τόσο σοβαρὸ, μὲ μιὰ τόσο κωμικὴ πεποιθήσι, ὥστε ὅλοι τοὺς γελάσανε, πλὴν τοῦ κ. Ντουμάν, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Καλὰ, Γιαννάκη!... Ἄφησε τώρα νὰ μιλήσῃ ἡ ἀδελφή σου... Ὑστερα θὰ σοῦ δώσουμε ἐμεῖς νὰ καταλάβῃς πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἀφοῦ πρῶτα τὴν καταλάβουμε κι' ἐμεῖς. Λέγε λοιπὸν, Μηλιά, πῶς θρήκατε τὸ θησαυρό;

— Μέσα στὸ Μεγάλο Βράχο, εἶπε ἡ Μηλιά. Καὶ τὸν ἀνακαλύψαμε ἐξ αἰτίας τοῦ γλάρου. Τώρα θρίσκειται ἐκεῖ φυλαγμένος στὴ σπηλιά. Θὰ πάω μόνη μου νὰ τὸν πάρω καὶ θὰ τὸν δώσω στὸν κ. Γκαζί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΑΡΘΕΝΑ

(Τῆς κ. Ροζεμοντ Φονοτάν)

«Κόρη, εἶμαι ὁ θαυμαστός πολεμιστὴς πού δὲν τὸν ἔχει τίποτα κουράσει...
"Ὅταν μὲ βλέπουν, τρέμουν, χόρτο πειὰ δὲν ξαναθυγῆκε ἀπ' ὅπου ἔχω περάσει»

Θὰ πάω νὰ κατακτῆσω ὅλη τὴ γῆ
στὸνομα τὸ δικό σου, ἂν τὸ ζητήσης...
Πές μου, θές τὴν ἀγάπῃ μου, μικρῆ;
— «Ὁχι! τὸν κόσμο κι' ὅλο ἂν μου χαρίσης»

«᾽Ω Κόρη, εἶμαι ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς πού λυπημένος πάντα συλλογιέται,
πού ὁ ἀνήσυχός του πάντα λογισμὸς μέσ' στὸν γαλάζιον οὐρανὸ πλανιέται.

Εἶμαι ὁ γλυκὸς χλωμὸς τραγουδιστὴς
μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά —θῆσαι γιὰ μένα
ἄγια, Μαντόνα, καὶ γονατιστὸς
θὰ λέω τὸνομά σου ἐγὼ, παρθένα!

Μὲ ὅλες μαζὺ τίς θλίψεις καὶ χαρὲς
μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τὰ πλοῦτη πῶχει
ὅλη μου νὰ σοῦ δώσω τὴν ψυχῇ,
τὴν τρυφερῇ ψυχῇ μου θέλεις;» —«Ὁχι!»

«᾽Ω Κόρη!... Ἐνα παράξενο εἶμαι ἐγὼ
πλάσμα, τῶν μυστικῶν παλμῶν τῶν πρώτων
εἶμαι ὁ θεὸς τῶν θεῶν ρεμβασμῶν
καὶ τῶν ἰδανικῶν ἀγνῶν ἐρώτων.

Μοιάζει ἡ φωνή μου ἀγγέλου τῆ φωνῇ
τόσο γλυκεῖα καὶ τόσο ὀνειρεμένη,
καθέννας πάντα ἐμένα λοχταρᾶ,
καθέννας πάντα ἐμένα περιμένει.

Εἶμαι, καλή μου, ἐγὼ τὸ ἰδανικὸ,
εἶμαι τὸ ψέμα, κι' ἂν ποτὲ μὲ πόνω
καὶ πόθο, μὲ θυμᾶσαι, εἶνε γιὰτὶ,
εἶδες στὸν ὕπνο σου μιὰ αὐγούλα, μόνο,

τὴν αὐλὴ τῆ μορφῇ μου τὴν ἀχνῇ
τὸ αἰθέριό μου τὸ στόμα πού σοῦ ἐγέλα,
ὅπως χαμουγελοῦν τὰ χερουβεῖμ.
᾽Ω κόρη, δὲν ὑπάρχω...» —«Ἀγάπῃ μου, ἔλα!»

Μεταφ. ΜΑΡΙΑΣ ΖΑΜΠΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

(Τοῦ Θωμᾶ Μούρ)

Τὰ γόνατά μου λύγισαν τόσον καιρὸ πού μένω
ἔτσι προσμένοντας ἐσὲ ὀλόχαρη καὶ πάλι
σάν τότε νάρθης μὲ ζωῇ, σ' ἐμὲ τὸν πεθαμένο,
ψυχῇ καὶ φῶς νὰ χύσουνε τὰ παιδικὰ σου κάλλη.

"Εκλαψα, πόσα δάκρυα γιὰ σένα θάχω χύσει;...
Ἄπὸ τῆ φτώχεια τρέμουνε τᾶσαιρκα κόκκαλά μου...
Κλαίει στὴ σκέψι σου ἡ ματιὰ, προτοῦ νὰ σ' ἀντικρύσῃ
καὶ εἶνε νεκρὰ καὶ ἄψυχα τὰ δόλια σωθικά μου.

"Ελα, ξανθῆ! Τὸ βράδυ μας ἐκεῖνο δὲν ἐχάθη
σάν χθὲς ἦταν πού σοῦλεγα σ' αὐτὶ τὰ λόγια ἐκείνα
σάν χθὲς ἦταν πού ἀνθίζαν στίς γλάστρες μας τὰ κρῖνα
καὶ πού γελοῦσεν ἡ ζωῇ μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

"Ελα! μὴ λές πειὰ τίποτα! Γονατιστὸς προσμένω,
τὸ δρόμο ὅλο τὰ μάτια μου, κυττοῦν πού θὰ γυρίσης.
Ἐλα, ξανθῆ! Εἶν' ὁ ἔρωτας, ζωῇ στὸν πεθαμένο,
ζωῇ καὶ σὺ μπορεῖς μ' αὐτὸν σ' ἐμένα νὰ χαρίσης!..